

úterý 28. ledna 2025

GRAND festival SMÍCHU

Východočeské divadlo Pardubice
21.—28. 1. 2025

8

Dnes festival končí, ale ještě je tu epilog!

Dneškem končí hlavní část 25. ročníku GRAND Festivalu smíchu. Epilog festivalu však nabídne ještě tři neméně kvalitní komediální představení a jeden koncert.

9. března se v Městském divadle představí Divadlo Bez zábradlí, které zde uvede současnou francouzskou komedii **Berlín Berlín** o dvou mladých milencích a jejich cestě za svobodou v atmosféře 80. let rozděleného Berlína. Hra, v níž se mísí smích s napětím, získala nejprestižnější ocenění francouzského divadla – Cenu Molière. V komedii, která bourá zdi i bránice, hrají Karel Heřmánek ml., Nikol Kouklová, Dana Morávková a další.

24. března bude jeviště Městského divadla patřit Divadlu Ungelt a Tatianě a Vojtěchu Dykovým, kteří zde odehrají bláznivou grotesku **Slepice na zádech** o šílenství, k němuž vás dožene manželství. Muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě?

Poslední festivalová komedie **Noční spoje** je z produkce Studia DVA a pojednává o nočních spojích, které jezdí stále po stejné trase, dokud je nevykolejí láska. Těšit se můžete na Jitku Schneiderovou, Karla Rodena, Annu Šiškovou a Štěpána Benoniho. Představení se uskuteční 27. dubna v Městském divadle.

Komorní Malou scénou ve dvoře budou 13. března znít písně **Rozálie Havelkové**, která svým syrovým projevem a jadrnou ironií kombinuje dryáčnický šanson s cynickou romantikou.

25 Galavečer smíchu bude nonšalantní i nekorektní, říká režisér a autor scénáře Patrik Ulrich

Už dvě desetiletí spolupracujeme na GRAND Festivalu smíchu s Českou televizí, která natáčí závěrečný **Galavečer smíchu**, při němž se předávají festivalové ceny. Nejdříve se točil záznam, který se stříhal a vysílal o Velikonocích. Po několika letech jsme souhlasili, že se bude přenášet opožděný přímý přenos, což je na jednu stranu velmi vzrušující, ale i závazné, nervózní a stresové. Výsledky se ale dostávají k divákům bezprostředně po ukončení soutěžního klání. Poslední tři roky je televizní režii galavečera pověřen **PATRIK ULRICH**. Vybrali jsme si ho z několika dalších režisérů, protože jsme na něj měli velmi dobré reference. A to, že pochází z Pardubic, a zná naše divadlo velmi důvěrně, už byla jenom taková třesinka na dortu.

Patriku, jsi Pardubák, a tak předpokládám, že jsi nějaká představení GFS viděl ještě předtím, než jsi začal točit galavečer jako režisér. Pamatuješ si na nějaké tituly?

Pamatuju si, že jsem viděl řadu představení ještě jako školák a většinou to byly inscenace Východočeského divadla, takže jsem se vždycky dobře bavil. V hlavě mi uvízly třeba *Vztahy na úrovni*. Nejvíce si ale vybavuji jedno představení v rámci doprovodného programu na Malé scéně. Byl to soubor *Cabaret Calembour*, který jsem díky GRAND Festivalu smíchu objevil. To představení se tenkrát myslím jmenovalo *Kvidoule* a bylo to velmi vtipné a inteligentní.

Jaký to byl pocit, když jsi sedl za monitor jako režisér v sále, který důvěrně znáš?

Byl to pro mne velmi hřejivý pocit, plný vděku a zodpovědnosti, ale byl jsem zpočátku na místě režiséra přenosu velmi plachý a ostýchavý. Vždycky jsem si vzpomněl na ty chvíle zhruba před třiceti lety, kdy jsem divadlo prolézal ještě jako malý kluk za přítomnosti svého dědy, který v pardubickém divadle pracoval od 80. let jako mistr v kulísárně. Tenkrát jsem měl divadelní dvůr „prošmejděný“ ze všech stran a nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že budu v této posvátné secesní budově někdy něco režírovat.

Česká televize od nás vysílá zpožděný přímý přenos. Je to velký adrenalin, nebo je to pro tebe už běžná rutina?

Vždycky je to trochu adrenalin, protože nikdy nevíte, co může selhat. Naštěstí přenosy režíruji obecně už nějaký rok, a tak nějak vím, na co se mám připravit. Až se to pro mne stane rutinou, tak se od toho asi budu muset vzdálit, protože mě to nebude dostatečně profesně vzrušovat. Obavy musíte mít vždycky, abyste byli stále ve střehu.

Letos poprvé vstupuješ do projektu i jako autor scénáře. Jaký je koncept večera tentokrát?

Letošní galavečer by měl trochu připomínat kabaret. Dramaturgii i scénou ladíme do 30. let minulého století a z toho vychází i hudební doprovod celého večera. V kabaretním pásmu s vyhlášením cen uslyšíme například písně z dílny Jaroslava Ježka nebo také Jiřího Šlitra. Humor bude sice místy velmi satirický a možná i trochu nekorektní, ale vždy se snažíme o jistou nonšalanci.

Myslím, že mnoho našich herců už skoro důvěrně znáš. Můžeš se tím pádem o ně opřít, spolehnout na jistou kvalitu?

Ano, přesně tak. Za ta léta už vím, kdo má jaký autorský kredit, kdo a jak umí pracovat s humorem, kdo má jakou barvu hlasu apod. Proto mám třeba hned jasno, jaké písně pro galavečer zvolit a komu je svěřit. A jsem rád, že i letos máme vybranou skvělou písničku pro Martinu Sikorovou, která si i z této malé příležitosti dokáže připravit hotové číslo. Podobné je to i s Láďou Špinerem. Dokážu si představit, že bych v budoucnu mohl s pardubickými herci zkoušet i činohru, a byť nemám s klasickým divadlem zase tolik zkušeností, vím, že by mě podrželi.

JaU

S Ondřejem Rychlým o hraní, magii a radosti z divadla

ONDŘEJ RYCHLÝ, známý herec z pražského Činoherního klubu, přijel na festival s inscenací **Hráči** podle N. V. Gogola v režii Lukáše Brutovského. Při této příležitosti jsme se s ním pobavili o jeho přípravách, zkušenostech a radosti z divadla.

Jak jste se připravoval na festivalovou reprízu Hráčů?

Snažil jsem se hlavně naladit na novou energii prostoru. Tady je to úplně jiné – diváci jsou od nás daleko, zatímco jinde je máme blíž. Takže jsem si jen mapoval prostor, abych si na to zvykl. Šel jsem se projít a řekl si, že do toho prostě skočíme po hlavě.

Prošel jste se tedy po Pardubicích?

Ano, Pardubice mám moc rád. Mám tady spolužáka ze školy a kamaráda, který hraje v místním divadle. Je krásné se sem vracet, vždycky mě to tady potěší.

V Hráčích předvádíte různé triky s kartami. Učil jste se je dlouho?

Je to hrozně těžké. Triky jsem se učil dlouho, oslovil jsem dokonce kouzelníka, který mi ukázal základy, ale zjistil jsem, že to jsou měsíce a měsíce práce. Zkoušel jsem trénovat, ale nakonec jsem od toho trochu upustil, protože mě to zbytečně stresovalo. Nechtěl jsem, aby to celé stálo jen na kartách.

A co váš specifický hlasový projev, to jste se učil, nebo to máte přirozené?

To je zásluha mého tatínka. Když nám jako dětem četl pohádky, dělal různé hlasy. Pro mě to bylo vždycky normální, ale lidem se to líbilo. Režisér Lukáš Brutovský to objevil a rozhodl se to v jedné inscenaci rozvinout. Bylo to skvělé zkoušení, protože jsme mohli být opravdu hraví.

Užíváte si více dramatické role, nebo vás baví spíše komedie?

Záleží na roli. U dramatických her, jako byl například Equus, to jsem byl po každém představení úplně zničený, protože to bylo hodně temné a nebyl tam prostor pro humor. Naopak hry, které kombinují humor s vnitřním prožitkem, jako je tato, mě nabíjejí. Miluju, když se může spojit hravost, energie a zároveň i hluboké emoce.

BaL

25 Ironický dialog mezi advokátem a vražedkyní na jevišti Malé scény ve dvoře

Komedie **Jsem špatná, špatná ženská** byla jednou z inscenací doprovodného programu festivalu, která upoutala svou jednoduchostí a silným příběhem. Komorní činohra přivezla vyhraněný a ironický dialog mezi advokátem a vražedkyní, která čelí trestu smrti za vraždu svého manžela. Advokát se snaží rozklíčovat skutečný příběh ženy, věří v její nevinu a bojuje za její záchranu. Nicméně jeho snaha se hroutí ve chvíli, kdy ho žena bodne nožem – stejně jako kdysi svého manžela.

Scéna je minimalistická – pouze stůl a dvě židle, což umocňuje napětí mezi postavami a zdůrazňuje sílu slov. Inscenace je čistě konverzační a soustředí se na psychologický souboj. Žena se snaží advokátovi ukázat, že v ní není žádné dobro a že by měla nést plnou odpovědnost za svůj čin. Přesto mu nedokáže vysvětlit, proč svého manžela zabila. Byl vlastně moc hodný.

V hlavních rolích se objevují Kateřina Seidlová a Libor Hruška, kteří rozehrávají podivnou a emotivní hru o to, kdo si dokáže zachovat více rozumu. Právnická žena pravidelně navštěvuje ve vězení a přesvědčuje ji, že má smysl bojovat o život. Ona však vidí svůj konec jako nevyhnutelný, ba dokonce žádoucí. Výsledkem je působivá studie lidských emocí, morálky a odpovědnosti, která divákům zůstává dlouho v paměti.

AnŘ

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně F. Brýdl a L. Bukačová

Realizaci projektu podporuje:

MINISTERSTVO
KULTURY

PARDUBICKÝ KRAJ

Pardubice

PARDUBICKÝ ÚŘAD

Významní sponzoři:

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

GRAND

Ubytování
zajišťuje:

HACIENDA
RANCHO
2014

Sponzoři cen festivalu:

OPRATOVICKÁ
ENERGIE

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMÍDOVSKÝCH

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Martina Baxy, hejtmana Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubic Jana Nadrchala a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.